

SETMANARI AUTONOMISTA D'ESQUERRES

Redacció i Administració: Canovelles, 6

INFORMACIONS DE LA COMARCA

GRANOLLERS**Al marge d'una Conferència**

La passada setmana tingué lloc, a Granollers, una conferència interessant. La qualitat de l'orador i l'importància del tema així ens ho fan reconèixer. Don Josep M.ª Tries de Bes, jove catedràtic de Dret Internacional a l'Universitat de Barcelona, vingué a la nostra ciutat en viatge NO electoral, com acostumava; vingué a parlar al nostre poble, freturós ara més que mai, de sentir amb intensitat les grans ideologies; vingué a parlar de coses tan enlairades com són les contingudes en el tema: «Els ideals internacionals de Llibertat i Justícia».

Sigui perquè les eleccions són encara un xic llunyanes, sigui perquè els organitzadors de l'acte li digueren que convenia parlar amb mires als elements titulats extremistes d'Acció Catalana, o bé sigui perquè en realitat aquests sis anys i pico de dictadura han demostrat al doctor Tries de Bes que sols i únicament es deu governar amb el poble i de cara al poble, el cert és que aquesta conferència va resultar una oració perfecta per a exposar els principis d'una democràcia raonada i humanament sentida. El senyor Tries parlà, i parlà bé. I s'expressà de tal forma, que les idees per ell defensades satisfieren, i d'això n'estem segurs, tots els ciutadans d'esperit liberal i lliures de prejudicis, els quals no estan influenciats per cap sectarisme polític ni social. El conferenciant convencé, en aquells moments, a molts homes que a ben segur no l'havien sentit mai i parlar d'ell sols per referències.

Però el què resulta més paradoxal és que les paraules dites per l'ex-candidat a diputat a Corts per aquest districte de Granollers-Badalona, reincident per afeidura, no va convèncer els seus electors de sempre. La «gent d'ordre» del dictricte (a Granollers ciutat el senyor Tries de Bes no hi té tres dotzenes d'electors) no ho acabaven d'entendre. Tot quant oïren aquell vespre relacionat amb els drets de l'home, els feia rodar el cap. Un home com el senyor Tries, parlant d'aquella manera, els era desconegut. Els senyors feudals de la contrada, que no saben on és l'Universitat, venien a sentir el senyor Tries que ells, per dues vegades seguides, proclamaren el seu diputat a Corts.

I esperaven que parlaria com ho feia sempre, quan, en vigílies d'eleccions, els anava a demanar que ells i tots els mossos, parcers i rabassaires votessin la seva candidatura. Creient que, com a bon deixeble de la Lliga, negaria tots els drets als que no fossin del seu partit, suposaven que monàrquic i conservador com és

el partit on milita el jove catedràtic, ell també es sentiria «home d'ordre» i proclamaria la intangibilitat de l'ordre social i de les institucions tal com ara estan. Però, ioh, paradoxes de la vida! L'home de dreta en abril i agost de 1923 fins ara i tot, quan després del *pronunciamiento* pujava les escales de Capitanía, ens resultà, la setmana passada, en la conferència de L'Alhambra, home d'esquerra ben definit a l'estil dels bons liberals d'Europa. Sort que això no durarà gaire! La conferència donà ja els seus resultats. El futur candidat per tercera vegada, resultà molt simpàtic als pocs elements liberals extremistes que l'escoltaven; però... no el votaran. «Del dit al fet, diu l'adagi, hi ha un bon tret» i de tot allò tan bonic i que fou explicat tan bé per don Josep M.ª Tries de Bes, la gent que pensa en prengué el just valor que tenia.

Al senyor Tries li seria molt difícil i casi diríem impossible, conjuminar en realitats que haguessin d'ésser viscudes les ideologies que predicà amb les realitats que els homes del seu partit imposen. Parlar dels drets dels ciutadans en la forma que ell ho va fer, la mateixa persona que demà vindrà a demanar els vots d'un partit de dreta, d'extrema dreta, com va resultant cada dia més la Lliga Regionalista, si no fos ridícul seria sarcàstic. Adular els homes liberals de Granollers qui sap que, com home públic que és, es deu a un partit de trajectòria ben definida vers la burgesia i totes les seves intoleràncies i vilipendis, és, senyor Tries de Bes, una cosa que no volem avui qualificar. Esperarem; esperarem el moment oportú per a recordar-li tot allò que amb tan calor com simulada fe defensava en la tribuna que li posà el «Centre Gremial».

Els qui sentim les ànsies dels humils; els qui vivim del nostre treball honrat i digne, ens agradà molt i fins ens commogué aquell bell parlament, jolieu expressió d'excelents idees. Més, vostè no emmotllarà els seus actes al que predica; vostè (admetent que senti i cregui de debò això que diu) no pot obrar isolat i haurà d'anar, com ha anat sempre, acompanyat dels que neguen tots els drets i justifiquen tots els atropells; dels qui una i altra vegada s'han venut i es vendran el poble per una casaca de ministre; dels qui, quan un règim no té qui el defensi, ells surten a defensar-lo; dels qui persegueixen tots els homes de ideals, si no es posen a les seves ordres; dels qui sortiren i tornaran a sortir amb l'escopeta del Sometent per a ametrallar el poble treballador de les capitals.

Per tot això nosaltres vàrem veure la cua del llop, encara que el jove catedràtic es posés la pell d'anyell.

Investides**El cas del "Nas de taranca"**

Podria molt ben ésser — i quasi podem assegurar que serà — que la resposta a unes fulles aparegudes fa poc i signades per dos «a qui els dol la llaga», serà feta solemnement des d'un pis de la plaça de Guimerà, on s'hi passen molts disgustos, a fi de solventar-ho més depressa.

Ai, la mare, i quin formatge varen encetar aquella «bona gent»!

Gala religiosa

Una vella xafardera ens assegura que el dia de la festa de Crist Rei els líders del republicanisme local, senyors Margarit i Montañà, varen sostenir forta lluita amb llurs famílies per si posaven domassos al balcó o no n'hi posaven, sortint-se a la fi amb la seva, els nostres «avançats polítics», gràcies a haver exposat una raó de pes, que no és altra que aquesta:

«De l'any passat al d'ara, les coses han canviat molt, i és qüestió de quedar bé amb el partit».

El nou salt de la Lliga

Ens asseguruen confidències de primer ordre, que demà, dilluns, la Lliga Regionalista llançarà un sensacional manifest a l'opinió, declarant solemnement que s'empassen al republicanisme.

Trobem que la diada dels morts és la més assenyalada per a aquest traspàs.

¡Adiós, mi vida!

La murga és desfeta. Després de l'èxit en la qüestió del Col·legi de Segona Ensenyança, ja s'inicia la *desbandada*.

L'home de les set llengües toca pirandó; i en Rossell... toca la flauta per a adormir mussols.

Social

Inquietud celebra que el President i Secretari del Comitè Paritari no cobrin l'assignació que tenien assenyalada i que no pagaven pas els obrers.

A nosaltres, ni fu ni fa. Si que lamentem, però, que la desaparició del tal organisme hagi privat de que podés regular les hores de dormir als dropus i de treballar al qui, per a despistar, es diu intel·lectual. ¿Entesos?

Millories

Vàrem veure els obrers de la brigada municipal que treballaven amb dalit en l'eixamplis del final del carrer de Bruniquer, des del carrer de Tetuán, en direcció a l'Era del Baster.

Era una millora molt necessària, i felicitem la Comissió de Foment per haver fet desaparèixer aquell caminèt que els vespres feia més por que goig de transitar-hi.

El trasllat del mercat a la plaça de Verdaguier

Diuen que, per tal de fer contents al Camilo i al Salgot, el senyor Cunillera ordenà que sigui traslladat a la plaça de Verdaguier el mercat... de Vic.